

radar

• 1/66

S malým opožděním přichází první číslo nového ročníku RADARU. I tentokrát dosti obsažné a není divu. Z před- a po-vánoční pošty bylo třeba vybrat alespoň to nejzajímavější.

P. Vojtěch nám již poukazuje na blížící se léto, i když zatím využíváme dosyta sněhu a zimy. Patrik Sigurdsson najde na dalších stránkách odpověď na svou výzvu o ztraceném ostrově. Trochu záhadnou sice, ale vše se jistě objasní v budoucnosti. Hodně místa zabrala zpráva o cestě redaktora do Vídně, ačkoliv jsem se snažil být velmi stručný a škrtil jsem na všech stranách.

A pak přichází ke slovu čtenáři, velcí i malí. K tomu ale musím dodat, že kdybych měl vypsát opravdu všechny pozdravy a blahopřání "Vám a všem čtenářům RADARU", které došly v těchto dnech, musel bych při-

dat ještě pár stránek. Někteří se ohlásili poprvé, např. Lorenc Flieger, bratři Hanzlovi, Gabi Trmalová, Mařenka Trávníčková, Olin a Pavla Kammererovi, Lindersovi, jiní již jako staří známí. Všem pěkně děkuji a přeji ještě jednou vše nejlepší /a do toho patří i naše příští setkání na letním táboře/!

Mnozí z vás pamatovali i na RADAR s nějakým dárečkem. O té otázce bych se chtěl rozepsat trochu více:

Dost často se stává, že se mě čtenáři ptají: Jaké má RADAR předplatné? Jak je máme platit? Rozhodli jsme se nyní celou věc trochu usměrnit a, pokud to jde, zjednodušit. RADAR bude tedy mít opravdu své předplatné. Doufám, že nebudu žádat příliš mnoho, stanovíme-li je na

■ 1 rakouský šilink

■ 20 německých pfeniků

■ či tomu odpovídající hodnotu za jedno číslo. Platit se bude prostřednictvím platných poštovních známek příslušných zemí. Samozřejmě, není třeba posílat každou známku zvlášť. Nashromáždíte si jich několik a až budete psát do RADARU, přiložíte je do dopisu. My se již postaráme o jejich výměnu za peníze.

Domnívám se, že to je opravdu pro vás nejjednodušší způsob: mezinárodní poštovní kupony jsou poněkud dražší, papírové peníze nejsou u vás asi častými hosty a poštovní konto zatím RADAR ještě nemá. Na obyčejnou známku ale spíš nějaký ten groš najdete. Jak? To je další, nemeně důležitá otázka:

Bylaby to jistě velmi jednoduchá věc, jít za tatínkem či maminkou a požádat je o peníze na předplatne, zvláště jsou-li rodiče dostatečně štedří. Nám se ale jedná o to, abychom si RADAR - toto malé potěšení - zasloužili sami, a to tím, že si na něj ušetříme zřeknutím se nějaké zbytečné výlohy, mlsoy, kina, apod. Je možné si na RADAR i "vydělat" nějakou posílkou, službičkou doma či u známých. RADAR tak bude opravdu vaší věcí, výsledkem vaší snahy a bude vás těšit dvojnásob.

A ještě dodám, že budu rád, poznáte-li ve svém dopise, jak jste potřebný obnos na známky získali, abych to případně poradil ostatním.

Rozuměli jsme si tedy? Jedno číslo RADARU ude dneška stojí 1 šilink či 20 pfeniků. Platí se poštovními známkami, které pošlete RADARU

v dopise." Peníze na ně získáte vlastním přičiněním či úsporou!

Rodiče bychom prosili, aby podpořili naši snahu a vedli tak své děti ke spořivosti a k sebeovládání.

Předplatné ostatních dospělých ponecháváme dále na jejich dobré vůli, o které jsme nikdy nepochybovali a která nás také dosud nezklamala.

Příští číslo RADARU vyjde v březnu a jak pevně doufáme, přinese již první podrobnější zprávy o letních táborech!

1966

Na jeviště světového dění vstoupil nový rok 1966. Zde v Římě s hlukem a doprovázen znečištěním ulic. Mají tu totiž zvyk, že na přelomu starého a nového roku, jakmile odbije půlnoc, otevrou okna a vše, co mají starého v domě, jednoduše vyhází na ulici, aby začali nový rok jen s novými věcmi. Vám, obyvatelům čistých a utulných měst a vesniček, kde se neobjeví na ulici ani papírek, se

to bude zdát asi divné. Charakter italského obyvatelstva je však poněkud rozdílný a pak musím spravedlivě dodat, že i oni si uvědomují, že to není zrovna podle nejlepších pravidel vzorného chování a snaží se tento starý zvyk omezit a odstranit.

To však je jen úvodem, abychom si uvědomili, že rok 1966 máme zde, a s nimi otázku: Co nám přinese nového ohledně letních táborů?

Tuto otázku jsem si položil i já a to již několik týdnů, ba měsíců předem, neboť začínat teprve dnes, by bylo již pozdě. Bohužel, ani mně ještě není všechno úplně jasné, jak tedy mohu odpovědět Vám? Jisté je, že se již něco na obzoru rysuje. Některé věci jsou již rozhodnuty, jiné ještě v jednání, jiné teprve načrtnuty. Doufám však, že spojenými silami se nám podaří vymotat z toho labyrintu, jež s sebou přináší každý rok organizace táborů. Je třeba si uvědomit, že se jedná o podnik mezinárodní, světový, který šťastně dospěje k cíli jen přiložíme-li všichni společně ruku k dílu: dospělí krajané jako organizátoři a vedoucí, děti a mládež jako účastníci, kteří cítí zodpovědnost za dobrý průběh tábora.

Snadno si představíte, že tábor není jen otázka tří nebo čtyř týdnů prožitých společně. To je již vrchol a výsledek dlouhé přípravy. Je třeba najít nejvhodnější řešení na dočasný rok, sehnat a zajistit tomu vyhovující místo, finanční zajištění a personál. Když se pak skončí tato práce, jsme znovu na začátku, neboť začne období přihlášek a s tím spojených desítek dopisů a vyjednávání, jak, kdy, kam se dostavit, atd.

Toto vše jsem Vám chtěl načrtnout, abyste si uvědomili, že zajistit tři týdny nebo měsíc společného, krásného, osvěžujícího a při tom těžkovychoveho pobytu v té neb oně zemi není jen tak jednoduchá věc. Ta stojí oběti a námahu mnoha krajanů. A proto, nepřiložit ruku k dílu a přijet si na tábor jako "streček Křopal" /kdo ho nezná, ať si dopíše o informaci/, by bylo sobecké. Všichni musíme spolupracovat, abychom se cítili na táboře jako doma a považovali jej za něco vlastního, našeho.

Nakonec jednu velmi radostnou zprávu. Všichni jste měli možnost poznat loni P. Parolka, vedoucího české katolické misie ve Francii. Zvláště mládež byla svědkem jeho obětavosti a velkodušnosti za pobytu v

Paříži. Jistě se tedy všichni zara-
dují, když Vám sdělím, že tento dů-
stojný pán byl jmenován Monsignorem.
Je to titul, který jej povyšuje a za-
řazuje do kruhů bližších sv. Otcí.
Já jsem mu už blahopřál a bylo by
vhodne, kdybyste mu poslali i Vy své
blahopřání. Velí nám to naše vděč-
nost za jeho obětavou výpomoc během
našeho lonského pobytu ve Francii.
Zde je jeho adresa:

Monseigneur
Jiří PAROLEK
Prélat de Sa Sainteté
42 bis, rue du Chateau
77 - FONTAINEBLEAU
F r a n c e

P. Vojtěch.

31. ledna:

Svátek sv. JANA BOSKA/1815-1888/,
vychovatele a ochránce mládeže, za-
kladatele kongregace saleziánů a
Dcer Panny Marie Pomocnice.

Milý Patriku,

odvolávám se na Tvou zajímavou zprávu i přátelskou prosbu v RADARU, v č. 8/65, kde žádáš, aby každý, kdo něco ví o záhadném ostrůvku Syrtlingur, přihlásil své údaje.

Nevím, co Tě tolikk tomu pohání, zjistit "pobyt" zmizelého nezbedy, který si hraje na schovávačku s dnešním lidstvem. - Vím však zcela určitě o jednom ostrovu štěstí, jehož kosmická značka je, pro každého odvážného hledače: O. I.

Tento ostrov "O.I." má pohádkovou, nesmírnou cenu pro každého, kdo ho hledá a šťastně se ho zmocní. "O.I." skutečně je v ∞ , neb jak se učeně říká: existuje, a sice od věčnosti u A. Ω . Ty bys ho mohl namáhat sice, přes mnohé překážky najít,

zvláště dáš-li dohromady skupinu od-
važlivců.

Nezlob se, musím končit, neboť
mám do vanoc napsat ještě asi sto
dopisů. - Jedno je však jisté, ze si
z Tebe nedělám žádnou legraci. Vím
dost bezpečně, jak bys O.I. našel.
Cesta k němu je obtížná, ale stojí
za to, neb O.I. učiní Tebe i každe-
ho, kdo ho hledá, věčně šťastným, ne-
bot pochází od samého prazdroje věč-
ného štěstí!

Máš-li zájem, a snad i někdo ji-
ný z RADARU, k dobrodružnému hledá-
ní, napiš a sdělím více.

S nejlepším přáním vánočních ra-
dostí a Božího požehnání do Nového
roku Tobě, Tvým p. rodičům a všem
drahým

Tvůj

Janek z RADARU

Vídeň v práci

Začalo to s matematikou: sčeti jsem všechna "pro", odečetl všechna "proti" a výsledek byl: v 11. hodin na svátek sv. Tří králů jsem nasedal do vlaku směrem na Víden.

Cesta samotná nestojí za popísování. Jen dva okamžiky zaslouží si trochu pozornosti: když se jeden ze spolucestujících docela vážně obořil na průvodčího, že si bude stěžovat u pana ministra dopravy, protože se ve voze netopilo, a potom setkání s rakouským pohraničním strážníkem, který mi vrátil pas s ryze českým: "Děkuji pěkně!"

Nebudu psát o uvítání na nádraží /početná delegace, jako vždy/, o dlouhém debatování o činnosti kroužku, které se protáhlo až do půlnoci /a následkem toho Pavla Novotná ráno zaspala a musela jet do práce taxíkem. Na co pak během dne myslela, to vám nemohu říct, jisté však je, že jim večer účtování nějak neklapalo/!

V sobotu odpoledne jsme se setkali na Rennwegu. Jednotliví řečníci rozvíjeli před námi pásmo udalostí z posledního měsíce. Z jednotlivých referátů, pokud se mi podařilo je ukořistit, vybírám několik ukázek:

Marta Brousková začíná:

Čas mezi adventem a rokem novým vám jenom v stručném rýmu povím.
O večírcích /jaké pro mě štěstí/
podrobné vám jiní sdělí zvěsti.

Ne že by to byl snad žert:
Petr Gregory je čert!
Totiž byl, kdys na slavnosti,
a to ještě není dosti:
také svatý Mikuláš
Jirka Fuchs byl - jeden z nás!

Anička Kamešová hned nato přebírá slovo a vzpomíná na večírky okolo adventního věnce s vážným i méně vážným programem.

Něčím naprosto nečekaným byly referáty o návštěvách starých nemocných krajanů před vánocemi. Nejprve mluví Bohouš a Irena Kubešovi:

"P. Dominik byl tak laskav a dal nám několik adres. Naše cesta vedla do starobince v Lainzu. První babička, kterou jsme navštívili, ležela již 32 let. Zvykla si na svůj

osud a aby stále nemyslela jen na svou nemoc, šila pro misie v celém světě. Měla zájem o různé události, poslouchala rádio, četla noviny.

Pravý opak jsme našli u druhé babičky. Ležela teprve jeden rok. Dříve měla vlastní prádelnu a byla zvyklá pracovat. Osud ji těžce zkusil. Při vzpomínce na své zemřelé dva syny se rozplakala. Nejevila zájem o nic, co nesouviselo s jejím osudem nebo nemocí.

Třetí setkání bylo s veselou stařenkou, která též ležela již 17 let. Vesele vzpomínala na svá mladá leta, která prožívala ve vídeňském menšinovém životě. Byli jsme příjemně překvapeni tímto životním elánem.

Zapůsobily na nás tyto návštěvy hodně. Vraceli jsme se z jineho světa do našeho, ve kterém mnozí zapomínají, že je na světě mnoho osamělých, osudem postižených lidí."

Ilse Čalounová, Gitta Navrátilová a Pavla Novotná zažily těž něco nečekaneho:

"S třesoucími koleny jsme zazvonily. Dveře se otevřely, Pavla se ujala slova. Paní se na nás usmála a hned nás zvala dovnitř. Cílem naší návštěvy byla asi osmdesátiletá babička, která se hned rozplakala,

když nás uviděla. Vypravovala nám o svém životě, o tom, že již 6 let nebyla na krok z domu. A co to? Najednou bylo slyšet: Kykyryký, kykyryký! Bylo nám hned vysvětleno, že tu má babička pro zábavu kohouta. A už také šel kohout pyšně kolem nás. To jsme se podivily, jaké divy s ním paní vyváděla a co všechno si kohout nechal líbit. Daly jsme babičce své malé dárky a vypravovaly jsme jí o naší činnosti. Hned jsme také viděly, jak jsme babičku svou návštěvou potěšily."

Schůzka pokračovala dále. Mluvílo se tak o půlnoční mši svate a zpěvu koled, o milé návštěvě P. Blažeje a společném uvítání nového roku:

"Sešli jsme všichni u Kubešů. "Pan domácí" Bohouš pronesl oficiální řeč. Naše skladatelka Marta zpestřila program příležitostnou básní, a pak začaly hry, zpěv, hudba, quiz s cenami, až do chvíle, kdy "Pumerin" ohlásil příchod nového roku."

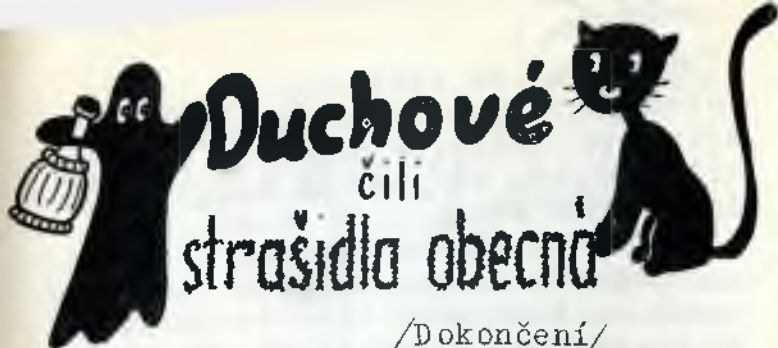
Za záznam by stála i dobrodružství "tří králů"/ne svatých!/, kteří hledali osvěžení v zimní přírodě. Přidejte k tomu ještě dojmy z divadla a jiných podniků, kterých se mládež v těch dnech zúčastnila... Summa summarum, skončili jsme v šest hodin.

V neděli ráno ještě několik vážnějších slov o tom, co žádá Vatikánský sněm od mládeže, pak mše svatá.

Odpoledne máme dostaveníčko ve XX. okrese. Diapozitivy, filmy, několik slov mládeži a rodičům na povzbuzenou. Pak srdečný stisk ruky a upřímné "Na shledanou"! Tři dny, bohaté na dojmy a zážitky, jsou u konce. Vlak odjíždí z Jižního nádraží... Do vídeňských ulic padá sníh...

Díky všem, kteří nám i tentokrát projevíli své přátelství, díky za pohostinství! A ještě musím něco dodat: mnozí, zvláště školní mládež a její rodiče o návštěvě ani nevěděli. I s nimi bych se byl rád setkal, ale čas byl tak vyměřený, že to opravdu nebylo možné. Příště se snad i na ně dostane!

/Dokončení/

Příčina byla velmi jednoduchá: Četníci poradili Dominikovi, aby se, v zájmu veřejného pořádku, přestěhoval na pár dní do sousední vesnice. S tím asi duchové nepočítali a tak zůstali ve středu večera na holičkách. Zklamání zájemci se museli uspokojit pouze s věrohodnými svědectvími místních obyvatel. Jedna Dominikova tetička tvrdila, že by ten záhadný kocour mohl být nějaký zakletý člověk. Tatínek zase dosvědčoval, že se kdosi pokoušel kocoura zastřelit, ale že mu najednou selhala puška. Obecní strážník je svatosvatě přesvědčen, že tu působí opravdu nějaké nadlidské síly. Vždyt on byl první, který spolu s pantátou Boeriem čekal dlouho do noci na duchy /a říkají některý, že předtím vyprázdnil dvoulitrovou láhev vína: on se nebál, měl jen trochu strach!/.

Noviny se rozepsaly i o různých metapsychických a okultních zjevech, které se udály ve světě v posledních letech. Všichni se snažili podat nějaké uspokojivé vysvětlení.

Jak to všechno skončilo? Poněkud podezřele: duchové se víckrát neukázali. Zlomyslní lidé tvrdili, že si to všechno vymyslel pantáta Boerio a jeho zdárný syn. Totiž, Dominik je znám tím, že si rád hraje s ohněm. A nedávno by byl málem zapálil sousedovi dům. Soused ovšem protestoval a pohrozil panu otci žalobou u soudu. Dominik se mu zapřísahal, že on nic, on že je nevinen. Kdo to tedy mohl být? Snad duchové... A jako na zavolanou, v příštích dnech duchové začali na Boeriově dvoře svůj rej. Proč se tak náhle odstěhovali? Četníci asi naznačili synovi a tátovi, že na duchy moc nevěří a že pravděpodobně někdo skončí za mřížemi.... A z toho dostali i duchové strach!

Dodám ještě jednu maličkost. Cestovní kanceláře začnou brzy vychvalovat Itálii a její krásy, ve snaze získat pro příští sezonu co nejvíce turistů. Kdyby vám snad nabízely i možnost příjemného setkání se strašidly ve Foglizzu, nevěřte jim, strašidla tu nebyla a nejsou!

mesi skauty

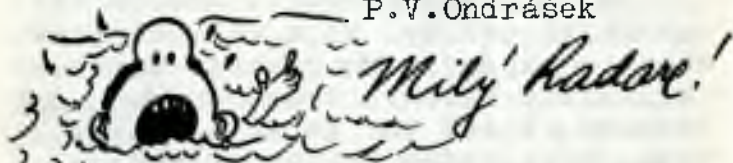
Já jsem nyní na táboře se skauty. Je to veselý život. Mám to ale snadnější než Ty. Moji chlapci jsou skauti a když jim dám rozkaz, poslouchají jako hodiny. Jsou rozdělení na skupiny, které se nazývají patrol. Mají jména podle zvířat. Každá skupina má vůdce, který na ně má vliv a dovede je přivést k pořádku.

Kluci jsou tu plní smíchu a zájmu. Rádi poslouchají, když jim vypravuji o partizánovi, kterého jsem si vymyslel a udělal ho klukem. Pak jsem z něho udělal národního hrdinu a dobrého katolíka.

Budeme tu ještě několik dní a program je nevyčerpatelný. Včera, např. jsme si vyšli na vycházku v osm hodin večer a vrátili se domů o jedné hodině. Venku na širém poli, mezi stromy a mezemi, v měsíčním svitu, jsme hráli na pašeráky. Bylo to velmi vzrušující a hoši toho nezapomenou. Take jsme studovali hvězdy a učili se poznávat Severku z různých souhvězdí.

Měi mám pro katolíky každý den okolo jedenácti. Při obětování přinesou svoje hostie na patenu a skoro všichni přistoupí ke sv. přijímání. Jsou to skvělí chlapci!

P.V.Ondrášek

Navštěvují nyní první ročník německé školy. Úplná hrůza, co po mně všechno žádají, pravděpodobně chtějí mít ze mne nositele Nobelovy ceny. Raději bych chodil ještě 20 roků do naší milé, dobré Komenskeho školy, k našemu zlatému p. řediteli Homolkovi. Někdy se vážně obávám, zda vydržím nynější tempo technické školy.

Třeba by bylo opravdu lepší, kdybych byl zaměstnancem zoologické zahrady v Schönbrunnu a žehlil starým slonům záhyby jejich fraků. Co tomu říkáš? Myslíš, že bych si přišel na pěkné peníze?

Ale žádné strachy, mé obavy jsou jistě zbytečné. Objevil se mi totiž právě první zub moudrosti!

RADARŮ ZDAR!

Robert Kučera

Redaktor dodává:

Kousat chléb je tvrdší než pojídat kasičku a přece by se nám nelíbilo ji mít po celý život. V učení a v práci najdeme tu pravou krásu lidského života! S odvahou do toho, vše půjde jistě lépe! I o slony se snad někdo postará!

ŠTĚDRÝ VEČER
CHUDÉHO MALÍŘE

A RADAR? Měl vánoce chude,
nebo bohaté? Na štěstí i na něj
lidé dobré vůle pamatovali a pod
stromeček mu nadělili:

Kroužek mládeže, Vídeň - 100 šil.

Lída Tobýšková - 2.000 lir

L.S., Německo - 5 DM

p. Šebestík - 10 fr. franků

P. A. Pelikán - 1 dolar

pí Sigurdsson - 10 DM

"Janek" - 1.200 lir

P. J. Pavelka - 1 dolar

p. B. Frei - 8 DM

Milada Paulová - 20 šil.

Marie Trávníčková - 100 šil.

Marie Themová - 10 DM

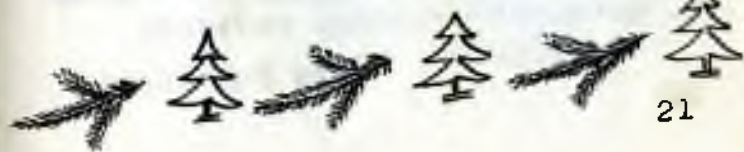
p. inž. Jáchym - 10 fr. franků

p. R. Krepl - 1 dolar

Různí dárcové při návštěvě ve

Vídni - 260 šilinků

Do nového ročníku tedy vstu-
pujeme s odvahou: máte RADAR
rádi a on se vynasnaží si Vaše
přátelství zasloužit!

Pošta

A "Právě jsem skončila "jedním dechem" četbu RADARU, který se mi líbí stále víc a s hrůzou jsem zjistila, že jsem vůbec nikdy ani řádeček ne-napsala. Proto Vás prosím, abyste v příštím čísle poslal opožděně přání /všem děvčatům a klukům/ bohatého Ježíška a požehnaného nového roku a moře pozdravů známým paním kuchařkám /i jménem italských sester!/.
Jsem právě ve třídě a zatím co děvčata se potí s příkladem, já čtu a píši Vám...

Nyní končím, poněvadž už zatvo-
nilo a děvčata začínají opisovat /a
to přece nejde/!"

Sestra Věra

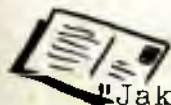
"Měli jsme ve škole dost práce - mám teď také francouzštinu - nyní už je ale po vysvědčení, tak je zase klid. Do vánoc už ani prstem nepohnu pro věci pro školu!"/ - psáno 16. prosince! - pozn. redakce/

Sisa Foltinová

"Mám pro Vás zase Cacabusí po-
vídku, ale tu pošlu až později!

Pozdravujte ode mne všechny
čtenáře RADARU!"

Cacabus

"Jak se vede těm dvěma děvča-
tům, která kdysi z tábora Zindorfu
byla u Vás na kolonii? Ta starší se
jmenovala Dáša."

P. Jiří Pavelka

"Osvěžili jsme se Vaším RADAREM
pro naše děti. Jakož i pan kardinál
nám mezi nimi v Darney pokřál!"

P.A.Pelikán, S.J.

"Renáta prý už bude docela ur-
čizě psát - tak mnoho byla vyprovo-
kována /prý/!"

p. dr. Chotaš

"Merci pour les bonnes vacances
passées avec vous!"

Emmanuel et Louis Albert
Mensdorff

/Ostatní pošta příště!/"

Povídá se, že

- dům v Casies je již na leto za-
jištěný.

- nad redakčním stolem RADARU vi-
sí kalendář, kde jsou zaznamenány
dny zahájení a ukončení letošních
táborů.

- Chotašovi poslali do redakce
krásný barevný kalendář 1966 s pod-
trženými dny, do kterých musí RADAR
bezpodmínečně v tomto roce vyjít.

- pan kardinál Beran přijede 3.
dubna do Vídně na oslavu 100 let
Jednoty sv. Metoděje.

- únor/?/ přinese dospívající mlá-
deži již dlouho očekávané překvape-
ní!

RADAR - Leden 1966.

Redakce: P. Ladislav, salezián
FOGLIZZO /To - Italia